

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΑΚΟΜΕΛΛΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
'ΕΚΩΑΙΟΔΕΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τί τρέχει; είπε ο "Αλεξ. "Ακουσε: Μιλούσα ήσυχα με τον στρατηγό και τον κ. Τσάλα, όταν άξαφνα πλησίασε ο πατέρας σου σαν μανιασμένος ταύρος. Στάθηκε άντικρυ μου και μου φώναξε:

«Τί θέλεις εδώ μέσα, παληάνθρωπε; Έξω, έξω άμέσως από δω!» Παραζαλισμένος στην άρχή νόμισα πως πρόκειται για κανένα άστείο, από κείνα τὰ άγαρμπα άστεία του πατέρα σου. Τò ίδιο πίστεψαν και οι άλλοι. Μά αυτός ξεφώνισε και για δεύτερη φορά: — «Έσένα μιλάω. Έξω, λωποδύτη, αν δεν θές να σε πετάξω με τις κλωτσιές!»

Ο Γιάννης μαρμάρωσε.

Ο "Αλεξ σταύρωσε τὰ χέρια του στο στήθος και του είπε:

— Και τώρα, σ'ας παρακαλώ, πείτε μου, ποία είναι ή θέσις μου;

Ταραγμένος ο Γιάννης τούδωσε τò χέρι του.

— Καλέ μου φίλε, ήσυχασε, του ειπε. Δεν μπορώ να καταλάβω πως τò έκαμε αυτό ο μπαμπάς, ο τόσο ήσυχος και μετρημένος πάντα.

Γύρισε συγχρόνως στη Μινόν και της ειπε:

— Κάνε μου τή χάρι να του μιλήσης μιὰ στιγμή. Πέστου νάρθη άμέσως που τον θέλω

— Είναι φοβερό... φοβερό! θρηνούσε στο μεταξύ αυτό ή κυρία 'Ασπασία. Δεν άντέχω πειά, Θεέ μου!

Σωριάστηκε σε μιὰ πολυθρόνα και γυρνώντας στον "Αλεξ τόν ρώτησε:

— Τ' άκουσαν όλοι αυτά που σ'ας ειπε ;

— Δεν ξέρω. "Ημαστε, ευτυχώς, άποτραβηγμένοι σε μιὰ γωνιά. Φώναζε όμως τόσο δυνατά που μπορεί και να τον άκουσαν.

— Μήπως προηγήθηκε τίποτε μεταξύ σας; ρώτησ ό Γιάννης.

— "Όχι, άπολύτως τίποτε. "Επесе μπρός μας σαν κεραυνός Τή στιγμή αυτή πρόσβαλε ο Προκόπης. Ξυπίσω του έρχόταν τρεχάτη ή Ριρή.

Ο Προκόπης μπήκε μέσα ζαναμμένος.

— Με ζήτησες ; ρώτησε τόν Γιάννη.

— "Ελα δω, μπαμπά, του ειπε ο Γιάννης. Τί ήταν αυτό που έκαμες ;

— Τί έκαμα ;

— Πως τί έκαμες, μπαμπά; "Εκαμες μιὰ θαρεια προσβολή σ' έναν παληό φίλο του σπιτιου, σ' έναν άνθρωπο που μάς βοήθησε και μάς βοηθάει τόσο πολύ... επί τέλους σ' έναν κύριο. Πρέπει να δώσης άμέσως εξηγήσεις, μπαμπά, για τή σκηνή που δημιουργήσες στα καλά καθούμενα.

Η Ριρή τούς παρακολουθούσε ταραγμένη.

Πλησίασε τώρα τή μαμά της και της ψιθύρισε.

— Φοβούμαι, μαμά! Τρέμω σαν τò καλάμι.

— Ψυχραιμία και προσοχή! τής μουρμούρισε σιγανὰ ή μαμά της.

Ο Προκόπης κύτταξε καλά-καλά τόν γυιό του και του άποκρίθηκε:

— "Όστε έτσι νομίζεις; Στα καλά καθούμενα έκανα ό,τι έκανα; Νόμισες πως τρελλάθηκα και ειπα σ' αυτό τò μούτρο ό,τι του ειπα;

— Τότε θάχης λόγους για να τò κάνης, ειπε ο Γιάννης. Και πρέπει να μάς τούς πής.

— Δεν έχω να πω τίποτα, άπάντησε κατηγορηματικά ο Προκόπης.

Η Ριρή και ή μαμά της ανάσαιναν μ' άνακούφισι.

"Ενα θάρρος σηκώθηκε απ την καρδιά τους.

Μά ο Προκόπης δεν ειχε τελειώσει.

— Πρέπει να φύγουμε από δω μέσα και τώρα άμέσως μάλιστα, ειπε στον Γιάννη. Πές μου λοιπόν: Θέλω να τò ξέρω. Θάρθης μαζί μου ;

"Εβγαλε συγχρόνως από τήν τσέπη του τò ρολόγι του και τò έδειξε στον γυιό του.

— Τò βλέπεις ;

— Τ' είν' αυτό ; ρώτησε ο Γιάννης.

— Ρολόι είναι. Έσύ μου τάμαθες αυτά. Σου δίνω τριάντα δευτερόλεπτα καιρό για ν' άποφασίσης θ' άποχαιρηθήσης για πάντα όλες αυτές τις κυρίες και τούς κυρίους και θάρθης μαζί μου, χωρίς να με ρωτήσης τίποτε.

Ο Γιάννης άρχισε να μαντεύη τήν τρομερή αλήθεια.

Τò μαυλιό του φωτίστηκε.

— Για να μιλάς έτσι έσύ, ειπε στον πατέρα του, θάχης τούς λόγους σου... Και θ'ανε σοβουροι... Μά πως ν' άποφασίσω μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα ;

— Σε τριάντα δευτερόλεπτα πήρα κι' εγώ άλλοτε τήν άπόφασί μου, για τήν άγάπη σου.

Ο Γιάννης ειχε σαστίσει. Δεν ήξερε τί να κάνη.

— Πως θ' αφήσω τή ζωή μου εδώ για νάρθω μαζί σου και ν' άρχίσω άλλη ζωή; άναρωτήθηκε ο Γιάννης.

— "Ετσι τήν άφησα κι' εγώ για τήν άγάπη σου, του άποκρίθηκε ο πατέρας του.

— Ναί, πατέρα, μά γιατί δεν εξηγιέσαι; Γιατί δεν μου λές τί συμβαίνει ;

— Μου εξηγήθηκες έσύ τήν άλλη φορά; Μουπες να σ' άκολουθήσω και σ' άκο-

λούθησα στα τυφλά, γιατί σ' άγαπούσα.

— Δεν μπορούμε να φύγουμε, μπαμπά, πριν κανονίσουμε τούς λογαριασμούς μας. Στον άνθρωπο που πρόσβαλες χρωστάς κάτι.

Η κυρία 'Ασπασία άκούγοντας τόν γαμπρό της να μιλά έτσι, πήρε θάρρος. Σηκώθηκε άπάνω και ειπε στον Προκόπη:

— Ναί, και έτσι είναι τò σωστό. Πρέπει να ζητήσετε συγγνώμη. "Ετσι μόνον θα διορθώσετε τò κακό που κάνετε.

— Ναί, μπαμπά, ειπε κι' ο Γιάννης. Πρέπει να φερθής σαν άντρας.

Μά ο Προκόπης δεν έδινε σημασία στις συστάσεις τους. Κύτταξε τò ρολόι του και ειπε στον γυιό του:

—Τα τριάντα δευτερόλεπτα περάσανε. Θέλω ξάστερη άποκρίσι. Θά μ' άκολουθήσης και ή όχι ;

— "Όχι, του άποκρίθηκε σταθερά ο Γιάννης. "Όχι, αν δεν μου πής τούς λόγους που σ' αναγκάζουν να μου ζητάς αυτή τή θυσία.

Ο Προκόπης σκέφθηκε λίγες στιγμές, κι' έπειτα παίρνοντας τήν άπόφασί του ειπε:

— "Εστω. "Ετσι κι' έτσι χαμένος είσαι. Χαμένος κι' αν μείνης εδώ, χαμένος κι' αν έρθης κοντά μου, γιατί τήν άγαπάς. Θά στα πω λοιπόν όλα, γιατί έχω τήν έλπίδα πως θά σε γιατρέψω έτσι.

Άκούγοντας τὰ λόγια του Προκόπη ή κυρία 'Ασπασία, χλώμιασε κι' έπесе πάλι στο κάθισμά της ψιθυρίζοντας:

— Άλλοίμονό μας! Τώρα πειά είμαστε χαμένοι. Τίποτε δεν μάς γλυτώνει πειά.

(Άκολουθεί)

(Η συνέχεια τών άπαντήσεων του «'Ιδανικού Συζύγου», λόγω πληθώρας ύλης στο προσεχές.)